

Sněženka farní

Zpravodaj farnosti Panny Marie Sněžné v Praze

Číslo 6

Ročník IV.

červen '98

Motto:

Zachovávat Boží slovo znamená především proměňovat je v činy.

Maurice Blondel

Tvého Ducha prožívám,
 když při nespravedlivém zacházení mlčím, ačkoliv bych se chtěl hájit,
 když odpouštím, i když za to nemohu očekávat jinou odměnu, než že mé
 mlčenlivé odpuštění bude přijímáno jako samozřejmost,
 když přinesu nějakou oběť bez díků a uznání, a dokonce bez vnitřního
 uspokojení,
 když se rozhodnu podle svého svědomí, přestože vím, že za toto rozhodnutí
 budu odpovídat jen já sám a že ho nikomu nedokážu vysvětlit,
 když jedním jen z lásky k tobě, i když mě neunáší žádné nadšení a mé jednání
 vypadá jako skok do prázdna a zdá se téměř nesmyslné,
 když jsem k někomu dobrý, aniž očekávám jakoukoliv vděčnost a aniž
 pociťuji uspokojení, že jsem byl "nezištný".

V takových zkušenostech prožívám tvého Ducha.

Dej mi k takovým zkušenostem odvahu,
 dej bych začal žít v Duchu, v tvém Duchu.

Alfonso Pereira

50 let kněžství otce Norberta OFM

Ze života otce Norberta

Převzato z rozhlasového pořadu A léta běží ... vysílaného dne 14.11.1990, redakčně upraveno.

Jsem rodem Slezan od Opavy, moje maminka měla bratra knězem a když zemřel tatínek, tak mu šla dělat hospodyně. Tím jsem se jaksi přiblížil kněžské práci, pozoroval strýčka, taky jsem ministroval, i když samozřejmě to nebylo nic slavného, nechtělo se mi vstávat a podobné věci. Tak nějak jsem trošku vnikal do toho ovzduší. Nijak mě ale nenapadlo, že bych mohl být taky jednou třeba knězem nebo něco takového.

Strýček ale objevil inzerát v novinách, že františkáni v Kroměříži přijímají studenty do první třídy soukromého gymnázia. Tak jsem tam v roce 1936 nastoupil. Tam jsem byl až do sexty, tedy do šesté třídy gymnázia, a jak to bylo u nás františkánů zvykem, po šesté třídě se šlo do noviciátu. Noviciát to bylo jakési přerušení studií, a to už byla na krku válka a Hitler. Během pobytu u františkánů jsme se seznamovali stále víc a víc s postavou sv. Františka.

Naši vychovatelé byli všichni františkáni, my jsme je měli rádi, náš pozdější představený zde v Praze, byl můj první učitel, který nás zasvěcoval do celého života, do chlapeckých radostí, i sportovních. Pohled, že mnich je smutný, je naprosto mylný, to může říkat jen ten, kdo nikdy v klášteře nebyl, kdo to nezažil. Jak říkal Blois - "smutný svatý je špatný svatý, ten se nehodí ani do výklenku na oltáři".

Tak jsem v roce 1942 žil v noviciátě. Ten byl tenkrát v Hájků u Prahy směrem na Kladno. Takový krásný klášteríček uprostřed lesů, je tam naprostá samota a tam se má každý prověřit a rozhodnout se, co a jak, jestli se hodí nebo nehodí. Nikdo tam není ničím vázán, je naprosto svobodný, také několik hochů, tři nebo čtyři, odešlo, tak nás bylo asi deset.

Pak jsme nějakou dobu studovali tady v Praze a když skončila válka, tak byla pro ty, co maturitu nedodělali, dána možnost dodělat si tzv. válečnou maturitu. A pak začíná studium teologie. U nás tehdy bylo zvykem, pokud byla možnost, že se posílalo na studium do ciziny, aby člověk poznal svět okolo, což je velice dobré a správné. My jsme byli posláni naším představeným do Belgie, do Bruselu, kde byl veliký klášter pro studenty z celého světa, kde jsme se připravovali na kněžství. Tam jsme skončili s ostatními spolubratry studium v roce 1948. Ze začátku se nám nikomu do ciziny nijak nechtělo, nebylo žádné nadšení, neuměli jsme řeč. Náš představený, bratr provinciál doktor Kapistrán Vyskočil, když jsme mu řekli,

že nic neumíme, tak říkal: "Víte bratři, já mám jednu zásadu - když chceš psa naučit plavat, hod' ho do vody". A tak jsme museli plavat, první měsíc to bylo hrozné, protože na nás mluvili francouzsky, my jsme nerozuměli, ale pak se to všechno spravilo.

V roce 1948 jsme byli v Belgii vysvěceni na kněze a vraceli jsme se do Prahy. A to už byl u nás únor, před tím jsme četli články, jak to u nás vypadá a tamější představení nás varovali, že se nemáme vracet. Tak jsme dali dotaz do Prahy na našeho bezprostředního představeného a ten napsal takovou jednoduchou větu: "Bratři, trpí-li národ, musí s ním trpět i jeho kněží, vraťte se". Na celnici říkal jeden celník, takový dobrák: "Chlapci, chlapci, proč se vracíte."

Pak jsme se každý rozběhl po své působnosti a mezitím se náboženská situace u nás vyhrocovala, to je velmi dobře známo a někdy člověk raději mlčí, než aby o tom mluvil.

Spadl jsme do toho jako všichni ostatní, ovšem to slovo spadnout není to správné, je to jistě vůle Boží, která nás vede. V padesátých letech po velkých procesech s představenými řádu, v noci ze 13. na 14. dubna přišli ozbrojení policisté s automaty, Sbor národní bezpečnosti, vzbudili nás, každý jsme museli být během půl hodiny zabalení, vzít si jenom to nejnужnější, vedli nás potom všechny do jídelny, kde náš představený dr. Kapistrán Vyskočil, byl tehdy děkanem teologické fakulty, čili na něho platila imunita, běhal po jídelně a říkal "Prosím vás, vždyť je to nemožné, kde je právo". On byl také doktor práv, ale ti pánové se mu jen smáli, pak nás naložili do připravených autobusů a odvezli nás do Hejnic. Druhý den přivezli slámu, museli jsme nACPávat slamníky, tak začínal život ve společné domácnosti. Pod dozorem, pod automaty, ale to bratrské společenství bylo úžasné, krásné. Ale nebyli jsme tam dlouho a všechny nás odvezli do Bohosudova. My mladší jsme byli určeni na práci v kaolince, která byla hned za plotem, všechno to bylo hlídáno, i když jsme vůbec nebyli odsouzeni. Říkalo se nám, že nás musí chránit proti našemu lidu, který je rozběsněn proti nám, protože jsme chtěli rozvracet republiku. Tak jsme chodili do kaolinky vybírat pece.

Koncem září dostali ti z nás, kdo nebyli ještě na vojně, povolávací rozkaz a jeli jsme v civilu do Komárna. Tam začal normální vojenský život, vytvořily se tzv. farářské roty ze všech možných kněží a řeholí, takže nám bylo vlastně velice veselo, při tom všem krutém, co tam bylo. Já jsem se přihlásil do školení na zedníka, takový šestiměsíční kurz to byl, a tak potom jsem dělal zedníka, takže vojna ubíhala rychle. Ovšem netušil jsem, co mě čeká. Jednou, bylo to v Banské Bystrici, jsem dělal zrovna komín v kasárnách, přišel velitel a vedl mě zpět do kasáren. Tam na mě čekali dva páni a dva cvak, a už jsem

byl v okovech. Dali mi brýle na oči, strčili do auta a vezli do Ruzyně. Tam jsem byl třináct měsíců na samotce. To se sám divím, jak jsem to mohl vydržet. A po těch třinácti měsících mě převezli na Hradčany do tzv. "domečku" a tam jsem se zase setkal s dobrými lidmi, s vojáky, sdělovali jsme si zkušenosti po všech stránkách, takže vždycky se to hořké, jak říká sv. František, něčím trochu osladilo, že to bylo únosné. Někdy to bylo velice kruté, to se přiznám, že člověku proudily hlavou všelijaké myšlenky. Hlavně psychické nátlaky jako "zavřeme vám vaši rodinu". A potom jsem byl volán k prokurátorovi, což byl největší šok, a předseda senátu, který mě měl soudit řekl, že je mi navržen provaz nebo doživotí, že mám velezradu a špionáž. Nevěděl jsem proč. Pak byl soud. Poněvadž jsem byl z dvanácti dětí, dva jsme vlastní a deset nevlastních, naše maminka se vdala na deset dětí ještě ve Slezsku, tatínek se potom zabil, spadl s fúry sena, tak kvůli tomu mně dali potom šest let za velezradu. Nejnížší trest byl deset, ale že jsem z takové proletářské rodiny a ovlivněn vysokou církevní hierarchií, tedy vlastně člověk svedený, tak se nade mnou smilovali a dostal jsem šest let. A obhájce ex officio mně hned říkal "Prosím vás, jen se neodvolávejte." Ovšem rozsudek jsem nikdy neměl a už nikdy nevidím. Mému spolubratru Vítovi, protože byl u soudu trochu ostřejší, tak mu dali osm let.

A pak nás odvezli oba dva už společně do Mladé Boleslavi, kde byl kněžský kriminál, říkalo se mu Vatikán, kde byli shromážděni všichni kněží odsouzeni v padesátých letech a loupali slídu. To byl jeden z nejhorších kriminálů, hlad a práce strašná. Ovšem všude jsou dobří lidé a jeden z těch dozorců, co byl v Ruzyni, si mě pamatoval a ptal se, jestli neumím nějaké řemeslo. Řekl jsem, že ano, že jsem se vyučil zedníkem. A tak jsem nějaký čas dělal drobné zednické práce po bytech dozorců. Dokonce mě nechal v Mladé Boleslavi chodit i ven, byl to prostě dobrák. Odtud nás zas jednoho dne všechny odvezli na Sing-Sing, do Kartouz, a tam to byl zase skutečně Vatikán. Tam na těch celách jsme byli po třech, samí faráři. A byl tam přísný režim. Když nastoupil pan prezident Zápotocký, zdálo se, že trošku bude uvolnění mezi církví a státem, a poprvé nás na prvního května z Sing-Singu všechny vypustili do zahrady valdické, my jsme byli všichni jako omámeni. Najednou jsme si mohli dokonce lehnout na trávník, a nechali nás tam až do večera. Pak nás rozdělili, ale už společně do světnic přímo v té věznici ve Valdicích. A tam jsem začal dělat špagáty do strojů, které vázaly obilí. Ale humor byl vždycky.

Tam jsme se společně modlili, zpívali, bylo to překrásné. Já si vzpomínám, jak jsme jednou o vánocích zpívali koledy, najednou se otevřely dveře cely a ten dozorce říká, že nesmíme zpívat, že to nejde, ani smát se nesmíme.

A spolubratr říká: "A prosím vás, pane veliteli, a můžeme plakat?" On se zarazil a říká: "Ano, to můžete, ale jen potichu."

A odtud nás všechny, co jsme byli ještě zdravotně schopni, jednoho dne odvezli na "tmavák", jak jsme říkali, tedy důl Zdeněk Nejedlý II. Byl to svatoňovický revír, a tam se z nás stali horníci. A tam jsem byl až do 16. září, přesně na den, hodinu a minutu, kdy mě zatkli, neodpustili mně nic.

A jinak na tu Ruzyni a na ten tmavák mám hezké vzpomínky. Já jsem dělal čtyři roky noční směnu, tzv. údržbářskou, připravovali jsme sloj na rubání, na těžbu příštího dne, a v té naší partě to byla ohromná sestava. Faráři, pak zlodějíčkové, mezinárodní kasaři a Vyšehradští jezdcí. Byli něco přes osmnáct a se všemi jsem si ohromně rozuměl. Ti mě učili poznávat noční Prahu, vzpomínali na svá děvčata, a když si vylili srdce, tak se mě vždycky ptali " a co ty, Stando, na to říkáš? " A tak jsem měl možnost tu a tam jim něco říct. A ještě někdy tu a tam v Praze, v elektrice nebo v metru mi někdo poklepe po rameni, už ani ho nepoznávám, poněvadž je teď také dědeček, a je to jeden z těch jezdců anebo z těch mezinárodních kasařů.

Ale nikoho neodsuzuji, poněvadž častokrát jsem si říkal, když ti chlapci to vyprávěli - kdyby tys měl takové mládí, kdoví, co by z tebe bylo. Dík za moje rodiče a za celé to okolí a za vychovatele, kteří nás tak hezky rozumně připravovali na život.

Od roku 1969 byl otec Norbert duchovním správcem u Panny Marie Sněžné.

Oslava v klubu

Na začátku července tohoto roku to bude právě 50 let, kdy z Boží vůle přijal otec Norbert kněžské svěcení. Chceme spolu s ním Hospodinu poděkovat za tento velký dar lásky

při mši svaté 21. června v 9:00 hod. u Panny Marie Sněžné.

Myslíme, že máme za koho i za co děkovat, ale i vyprošovat Boží pozhnání a sílu do další služby. Každého otec Norbert vždy oslovil ať svojí skromností, tichostí, františkánskou pokorou, vztahem k dětem, ale i radou, vyslechnutím, svojí účastí na bolestech i na radostech druhých. Byl a věříme, že i bude nám farníkům u Panny Marie Sněžné stále nablízku.

Těšíme se a zveme všechny z naší farnosti na společné setkání **s otcem Norbertem na neděli 21. června od 14:00 hod. do farního klubu**, kde společně oslavíme toto velké výročí.

K organizaci: Pohoštění se bude připravovat ve farním klubu. Proto prosíme o pomoc. Nejlépe když přinesete něco na společný stůl, ať sladké či slané do klubu, kde bude otevřeno od 10:30 hod.

SVĚT KOLEM NÁS

Naše volba

Byl Ježíš politikem? Jistě ne, ale svým životem a působením zasahoval do obecného dění své doby a společnosti natolik, že jeho hlas nebylo možno pominout. A to se také dělo. Z pohledu farizeů a znalců zákona byl tím, kdo narušoval zaběhnutý řád, byl moralistou, nepříjemně připomínajícím nešvary doby a byl právě proto touto společností, resp. jejími "špičkami" přijímán s krajní nelibostí a nepřátelstvím.

Proč připomínat tyto obecně známé skutečnosti, zjevné i těm, kteří se nepovažují za věřící? Tyto hlasy Ježíšových kritiků v mnohém totiž živě připomínají reakce našich některých současných politiků na "moralizování" zejména z řad křesťanů. Ale nejen jich: všech těch, kdo od společnosti a vlád očekávají více než chladný ekonomický kalkul a nehovoří mluvou peněz. A přitom činí v podstatě to, co činil ve své době Ježíš - a naši novodobí znalci zákona odpovídají podobnou nevraživostí a odporem. A protože nás nemohou ukřižovat, uchylují se k bagatelizaci, zesměšňování a ironii.

Ježíš se však od svého konání nedá odradit. Chce přesvědčit své odpůrce, že nepřišel zákon zrušit, ale naplnit. Naplnit tím, co mu chybělo k dokonalosti: láskou. A protože se tím zákonem řídila celá židovská společnost oné doby, přišel i ji proměnit v duchu této pravdy a lásky. A ona se zachovala přesně podle svého zákona - ukřižovala ho stejně jako ty, kteří se Pána odvážili následovat. Svět odmítal hlasatele království, které nebylo z tohoto světa, a přece se ho svým duchem snažilo změnit.

Jak málo se mění lidé a lidská společnost v průběhu dějin, ukazuje příklad sv. Františka. Jak málo pochopila společnost, která si říkala křesťanská! A ta naše dnešní na tom není lépe.

Je to vlastně stále totéž. Společnost, jejímž ideálem se stalo bohatství a životní standard jedince, užívajícího těchto statků jen pro sebe, odmítá základní smysl Kristova učení i života. Zapomíná na skutečný cíl a váhu darů, které nám jsou dány. Společnost, jejíž prosperita je založena na štěstí jedněch a neštěstí druhých, je špatná společnost, pěstující sama v sobě svůj zánik a moc, která to vše trpí a nic proti tomu nečiní, je slepá a hluchá.

Hlasatelé těchto ideálů zapomněli na to, že příkaz milovat svého bližního má i v Desateru přednost před všemi ostatními, že bohatství a hmotný prospěch můj a mé rodiny není a nemůže být hlavním vodítkem mé volby. Člověk, bližní a jeho potřeby, majetek jako prostředek ke spravedlivému a důstojnému životu každého člověka, i toho nejubožejšího, musí být hlavním zřetelem a vodítkem našich úvah.

To, co dnes kolem sebe tak často pozorujeme, je materialismus a sobectví, proti němuž Ježíš staví solidaritu a lásku. Kristu tu není individualistickým liberálem, není dokonce ani předchůdcem dnešního pojetí demokracie. To, co přešlo z Kristova pohledu do obecného povědomí dnešního světa, co nám sděluje, je základní úcta k životu, který je darem, je základem obecných lidských práv.

Neuvažujeme někdy spíše jako oni úctyhodní Židé doby Kristovy? Má-li můj bližní málo nebo vůbec nic, bude to podle nás nejspíše tím, že si nedovedl vydělat, že se nedovedl lépe zařídít, a hlavně: je to jeho život, může si za to sám - a proč tím ruší můj klid?

Ale jak vůbec můžeme my, kteří sotva rozumíme příčinám svého vlastního neštěstí, soudit příčiny neštěstí druhých? Ježíš se tak neptá. On, který na rozdíl od nás opravdu ví, se netáže, proč je ten či onen žebrákem - vždyť o to vůbec nejde - a udílí almužnu. Kdyby uvažoval jako my, nikdy by se nevydal za obět' pro naše hříchy, za které přece nemohl. A přece tak učinil: jeho zákonem, smyslem jeho života je totiž Láska. A my, učedníci jeho učedníků, bychom měli myslet a jednat také tak. Aby se jednoho dne nestalo, že Jej neoblečeme a necháme hladovět, vždyť si za svůj hlad a nahotu může sám.....

Jsou věci, které je dobře si občas připomínat, aby naše volba byla i Jeho volbou. Aby se jednoho dne nestalo.....

J.-J. Ourata

Křesťané a politika

Najdeme u Ježíše, tak jak jej známe z Nového zákona radu, kterou stranu volit? To asi těžko. Je možné říci, že se Ježíš o politiku a státní zřízení příliš nezajímal (dejte císaři, co je císařovo). Ježíš se nesnaží osvobodit židovský národ od římské nadvlády, přišel osvobodit člověka od nadvlády hříchu.

Mluvil především k lidem, kteří ctili stejného Boha jako on. A tito jeho souvěrci ho vydali na smrt. Neměli lásku, ale měli velkou potřebu dodržovat psané právo, a tak se k jeho odsouzené spojili s "nevěřícím" Pilátem, který tehdy představoval státní moc.

V jeho době, stejně jako dnes, dominoval společnosti materialismus a sobectví. Také o naší církvi si většina lidí v našem státě myslí, že jejím hlavním cílem je navrácení ukradeného majetku. Tedy prosazení práva a nikoli láska. I řada z nás říká: Potřebujeme majetek, a teprve potom můžeme obléci nahé, nasytit hladové, starat se o nemocné, provozovat školy, atd. Často zapomínáme, že žijeme ve středu Evropy, ve státě, kde i ti nejchudší z nás jsou materiálně bohatší a mají větší jistotu hmotného zajištění do budoucnosti než většina lidí na této planetě.

Milovat druhé znamená věnovat jim svůj čas, tak jako ho věnoval Ježíš. Kolik času a lásky věnujeme sobě a své rodině a kolik ostatnímu světu - tam se nám už často času nedostává, někdy pro naši slabost, únavu, neschopnost i nechut'. Kolik času strávíme sebelibostí a bédováním nad tím, jak nás křesťany ten zlý svět nechápe a jak nám ubližuje.

U našich politických stran a jejich představitelů nevidíme mnoho lásky a křesťanských ctností. Nikdo z politiků a představitelů státu není dokonalý, stejně tak jako nikdo z nás není dokonalý. Možná si dovedeme představit lepší volební systém, ale nezapomínejme na nedávno i u nás prožívanou skutečnost, že mnoho lidí žije ve státech, kde žádné volby nejsou nebo jsou zmanipulované a formální.

Žofie Ludvíková, František Jirsa

Setkání

(Bratři františkáni od Panny Marie Sněžné na bohoslužbách sboru Českobratrské církve evangelické U Salvátora 22. března 1998)

Na setkání s bratry františkány jsem se dlouho těšila.

Proč?

Připadalo mi asi, že to bude podobná chvíle jako když se někdy účastním mše svaté a nastane ten okamžik, kdy jsme všichni vyzváni, abychom se pozdravili starým křesťanským pozdravem: Pokoj tobě! Vždycky mi v té chvíli proletí srdcem závan radosti a slzy se mi nahrnou do očí.

Je to Setkání...

S bratry františkány to bylo v našem kostele na Starém Městě pražském také Setkání. Se společenstvím od Panny Marie Sněžné i se svatým Františkem.

Kdy jsem ho potkala poprvé?

Kdysi, když jsem od jednoho svého vzácného přítele dostala malý dřevěný křížek, miniaturu kříže Františka z Assisi. Později jsem byla někým dalším, kdo Františka z Assisi ctil, požádána, abych v knihovně pražského Italského institutu vyhledala Františkův hymnus Bratru Slunci a Sestřičce Luně. Našla jsem tenkrát navíc modlitbu, kterou jsem si přeložila, i když skoro italsky neumím. Zněla v originále jako odněkud známá píseň, takže s pomocí slovníku bylo snadné porozumět jí: Grande Iddio pieno di Gloria, a voi, mio Signor Jesu Christo, Vi prego d'illuminar mi

...

Pak jsem jednou potkala na Karlově mostě bratry z Taizé a zase to bylo setkání, které skončilo v kapli kostela Panny Marie Sněžné, před Františkovým křížem. Ještě jednou se sv. František připomenul: na návštěvě u přátel jsem za sklem uviděla pohlednici, která vlastně byla miniaturním otiskem rukopisu Františkovy modlitby: O Seigneur, faites de moi l'instrument de Votre paix...

Modlila jsem se jí potom česky u nás U Salvátora při jedné meditační hodině a měla jsem na její text úvahu při setkání starších. Právě tuto modlitbu, "Pane, učiň mne nástrojem svého míru..." se modlil U Salvátora letos v březnu bratr Paschal - snad to byl on - od Panny Marie Sněžné.

Jak bych se neradovala?

Jak bych se neradovala, když jsou s námi bytosti jako svatý František z Assisi, přítel nejen svaté Kláry, ale i naší svaté Anežky České? Jeho přítomnost v modlitbě se nás dotýká, proměňuje nás...všechny společně...pro jediný cíl...

Sylva Daníčková,

V Praze, 10. dubna 1998

sbor Českobratrské církve evangelické U Salvátora

Ekumenická neděle u Panny Marie Sněžné

V neděli 17. května zažila půda františkánského kláštera u Panny Marie Sněžné v Praze historickou událost. Při bohoslužbě pro rodiče s dětmi, zvané "dětská", jejímž dějištěm se stal rajský dvůr, jsme se pod nebeskou klenbou sešli společně s bratry evangelíky ze salvátorského sboru. Vědomi si nevšední události, jejíž význam snad ani nedokážeme docenit, trpělivě jsme chvíli čekali, než k nám naši hosté ze své

nedělní bohoslužby dorazí. Myslím, že jen málokomu to vadilo: rajský dvůr byl přesycen radostnou jarní náladou, dokreslenou slunečními paprsky. Zatímco malé děti si bezstarostně hrály s vodními hříčkami, my starší jsme v duchu povětšinou přemýšleli o tom, co právě prožíváme a modlili se za zdar dnešního dne.

Najednou byl rajský dvůr plný. Přišli i hosté salvátorské farnosti z Holandska, kteří v úvodu bohoslužby zazpívali své sborové Ave verum.

Po chvilce zmatku, ve které holandské hosté odcházeli, začala vlastní mše svatá, na které měl při bohoslužbě slova účast evangelický farář bratr Sváťa Karásek. Po skončení mše nám děti ze salvátorského sboru zazpívaly a jako hádanku předvedly scénku z bible. Díky skvělé interpretaci domácí děti brzo poznaly, že se jedná o podobenství o marnotratném synovi. Srdečný potlesk a úsměvy na tváři byly skrovnou odměnou a poděkováním našim malým hostům. Nakonec bratr Paschal pozval všechny zúčastněné do farního klubu ke společnému posezení s malým pohoštěním.

Také klub se zakrátko zaplnil, jak postupně docházeli další a další, kteří si cestou vzájemně sdělovali své dojmy. Tvořily se hloučky, většinou vždy z jedné či druhé farnosti, někdo osamoceně a se zájmem pozoroval okolní dění, ale našli se i tací, kteří dokázali překonat jistý ostych a navazovali vzájemný kontakt. Pro takové bylo nepochybně radostným zjištěním, že máme mnohem víc toho, co nás spojuje, než toho, co nás doposud dělí: jsme dětmi jednoho Boha, kterého možná vždy nevyznáváme stejnými slovy, ale kterého jistě stejně milujeme. *H. Outratová*

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Sekulární řád

"Co je to mše sv. s profesí?" - zeptala se mě jedna dívka u vývěsky s květnovým programem u Panny Marie Sněžné. Jednalo se tehdy o obřad profese neboli obřad rozhodného záměru žít evangelium Ježíše Krista v Sekulárním františkánském řádu. Profes skládají bratři a sestry, kteří tak - po době, kdy si ověřují své povolání - dávají svobodnou odpověď na Boží pozvání následovat Božího Syna podle vzoru svatého Františka z Assisi. Profes sekulárního františkána je něco jiného než řeholní sliby časné nebo věčné. Sekulární františkán neopouští své místo ve světě, stává se však členem velké Františkovy duchovní rodiny, přijímá společné františkánské charisma, které prostupuje jeho život v rodině, v zaměstnání, ve světě. Existuje totiž pouze jedna františkánská rodina, jedno františkánské charisma, prožívané ve dvou formách: klášterní a sekulární (světské). Sekulární františkán, i když se nestává řeholníkem, žije svůj světský život v duchu řehole Sekulárního františkánského řádu, to znamená, že se snaží žít evangelium podle příkladu svatého Františka. A právě při profesi sděluje před bratrským společenstvím, že chce s láskou přijmout tento evangelní způsob života, aby byl Kristovým svědkem životem i slovy, aby úžeji lnul k církvi a pomáhal při její obnově a v jejím poslání mezi lidmi, a to spolu se všemi bratry a sestrami místního společenství i s ostatními bratry a sestrami v Kristu. Obřadem profese ho františkánská rodina přijímá za svého člena.

Olga P. Šotolová

Z FARNOSTI

Služba na faře - pozor změna!

Od 1. června 1998 bude na farním úřadě u Panny Marie Sněžné otevřeno:

Pondělí: 14:00-16:30 Úterý: 9:00-11:30 Pátek: 9:00-11:30

Čtvrtek: 14:00-16:30 Středa: 9:00-11:30

Sněmovní kroužek

V úterý 19. 5. jsme se opět sešli. Spolu s bratrem Štěpánem nás bylo celkem 12. Po úvodní modlitbě nás br. Štěpán informoval o setkání s moderátorem pro pražskou diecézi panem Jiřím Černým, který v červnu svolá schůzku všech animátorů naší diecéze. Do té doby bude program sněmovního kroužku záviset na naší domluvě.

Tentokrát jsme se snažili shromáždit co nejvíce témat týkajících se života a práce farnosti.

Příští setkání se koná v úterý 16. 6. v 17:00 hod. ve farním klubu, téma: společenství ve farnosti. Pokud vás toto téma oslovilo a jste ochotni se podělit s ostatními o vaše zkušenosti ve společenství, které navštěvujete, budeme všichni rádi. Sněmovní kroužek je otevřený, každý je vítán. Je to příležitost se více poznat a vzájemně se obohatit.

Zápis ze sněmovního kroužku si můžete přečíst na velké nástěnce v klubu.

L. Jirsová

Exodus

O druhém květnovém víkendu se uskutečnil Exodus, "třídenní putování se vším na zádech a spaním jak to vyjde". Třicet účastníků, které neodradily obdržené informace ani osobní zastrašování organizátorů, se sešlo v klubu už ve čtvrtek večer. Pomocí starozákonních rodokmenů jsme se rozdělili do pěti rodin (otec, matka a čtyři děti), které měly společně snášet útrapy i radosti cesty. Rodiče obdrželi kromě mapy a dalších potřeb pro přežití také dvě sady obálek. Jednu, která nám postupně odhalovala cestu, a druhou s různými úkoly a podněty k zamyšlení. První obálka nám prozradila, ve kterém jihočeském městě nebo vesnici se máme nacházet v pátek ráno; jednotlivé rodiny se proto rozešly ještě ve čtvrtek večer zjistit vhodné spojení a doplnit zásoby. V jedenáct hodin v noci se opět sešly, aby načerpaly síly i odvalu při půlnoční mši svaté.

V pátek brzy ráno se klub, kde jsme přespali, postupně vyliidnil a my jsme se rozjeli na jih. Počasí nám přálo, a tak jsme se, plni optimismu, vydali krásnou jihočeskou krajinou na cestu, jejíž nejbližší úsek nám vždy odhalila příslušná obálka. Hned od začátku jsme se střídali v nesení balvanu, který symbolizoval starosti naše i těch druhých. Naše rodina vyrazila ze Zámostí u Hluboké nad Vltavou. K obědu jsme si prostřeli v zámeckém parku a první noc jsme strávili na kopci s výhledem na chladící věže Temelína.

V sobotu dopoledne jsme pokračovali do Týna nad Vltavou a odpoledne jsme plnili úkol, který nám ukládal zachytit naše zážitky na velký arch papíru pomocí výhradně přírodních materiálů. Ve čtyři hodiny odpoledne se naplnilo čtyřicet hodin, pro něž jsme měli být zásobeni potravinami; obálka, která nás na to upozornila, nám zároveň uložila zdrženlivost od jídla, až do odvolání. Byli jsme trochu rozladění, nejen nastalým postem, ale především vyhlídkou, že zbývající (nemalé a nelehké) zásoby poneseme zbytek cesty na zádech bez naděje na "odjezení". Večer jsme pokračovali přes Bechyni dále na sever a také druhou noc jsme strávili v klidu a suchu; obě romantické noční scenérie s úplňkem obohatil svou návštěvou jelen.

V neděli ráno přesně v devět hodin jsme se na určeném místě v Dobronicích shledali s ostatními rodinami a šťastný návrat jsme oslavili mší svatou, kterou celebroidal bratr Paschal. Po ní následovala některými účastníky dlouho očekávaná hostina v prostorách místní zříceniny a předvádění "přírodních" obrázků, vytvořených během soboty (k vidění jsou v kanceláři ve farním klubu). V družné zábavě a sdělování zážitků uběhlo dopoledne a my jsme se postupně vydávali na cestu k vlakové zastávce. Přestože se jedna skupinka vydala po turistické značce opačným směrem a po mnohem delší cestě dorazila do jiné zastávky, která byla jen náhodou na téže trati, nakonec jsme se ve vlaku všichni sešli a ve zdraví jsme dorazili do Prahy.

Těžko lze v krátkosti přiblížit všechny zážitky a atmosféru celé akce, která jistě přispěla k bližšímu seznámení a obohacení všech účastníků. Náš dík patří našim andělům strážným, jejichž dopisy nás po celou dobu provázely, a zvláště našim milým organizátorům, kteří nelitovali času a námahy a Exodus pro nás připravili.

účastnice

Anketa

Do redakce se nám tentokrát sešlo skutečně úctyhodné množství anketních lístků, skoro stovka, a další stále ještě postupně docházejí. A právě to je důvodem, proč jsme rozhodli posečkat ještě s celkovým vyhodnocením výsledků ankety. Přesto je nutno říci, že anketa přinesla nejen poznatky řečneme statistického rázu, ale i řadu námětů a připomínek týkajících se jak liturgického života, tak i života farnosti včetně připomínek k naší práci. Všechny, kteří nám své připomínky napsali, ujist'ujeme, že je pečlivě zpracováváme a že se dostanou k těm, jimž jsou určeny.

Je radostné vidět, kolika lidem není naše farnost a její život lhostejný, kolika z Vás leží na srdci její rozvoj a rozkvět.

Díky Bohu za to!

redakce

Prázdniny se sv. Františkem pro chlapce - Staré Město pod Kralickým Sněžníkem (Jeseník). Od 17 let : 5. 7.-11. 7. nebo 25. 7.- 1. 8., 14-17 let 16. 8.- 23. 8. nebo 23. 8.- 30. 8.. **Přihlášky nejpozději 1 měsíc před termínem!** Kontakt: br. Serafín, klášter kapucínů 783 96 Újezd u Uničova 1, tel: 0643/ 435 073

Bohoslužby v kostele Panny Marie Sněžné

všední dny: 6:40 (při mši sv. ranní chvály kromě So), 8:00,

18:00 (po mši sv. večerní nešpory)

neděle: 9:00, 10:15 (dětská), 11:15, 18:00

Každý Čt v 17:00 mše sv. pro mládež v kapli sv. Jana (kromě 11.6.).

Každý Čt v 19:00 eucharistická adorace v kapli sv. Michala.

Během prázdnin mše svatá v 10:15 není.

PROGRAM U PANNY MARIE SNĚŽNÉ Červen 1998

1. 6.	Po	16:00	"Mátohy" - setkání zástupců společenství mladých	farní klub
2. 6.	Út	16:00	Setkání farnosti	farní klub
6. 6.	So		Svatého Norberta, biskupa	
		14:30	Rekolekce SFŘ - otevřeno všem	kaple sv. Michala
7. 6.	Ne		Slavnost Nejsvětější Trojice	
		14:00	Měsíční shromáždění SFŘ	
		14:00	Plavání pro děti v YMCA	
		14:30	Sportovní odpoledne	
10. 6.	St	16:00	Koncert dětí a mládeže z YMCA klubů	farní klub
11. 6.	Čt		Slavnost Těla a krve Páně (Boží tělo)	
14. 6.	Ne	14:30	Sportovní odpoledne	
15. 6.	Po	8:00	Připomínka 14 umučených bratří	
		16:00	Video	farní klub
16. 6.	Út	16:00	Koncert dětí a mládeže z YMCA klubů	farní klub
		17:00	Sněmovní kroužek	farní klub
19. 6.	Pá		Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova	
21. 6.	Ne	9:00	mše svatá - celebruje otec Norbert OFM	
		14:00	setkání farníků s otcem Norbertem	farní klub
			s pohoštěním - všichni jsme zváni	
24. 6.	St		Slavnost Narození sv. Jana Křtitele	
28. 6.	Ne	10:15	Mše sv. pro děti s rodiči - o prázdninách není	
29. 6.	Po		Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů	

Náklady na vytištění tohoto čísla Sněžanky jsou 3,- Kč.

Dobrovolné příspěvky vhazujte laskavě do pokladničky v kostele.

Kontaktní adresy redakce: Outratovi, Krakovská 24, Praha 1, tel.: 22212155

Farní úřad ř. k., Jungmannovo nám 18, Praha